

Родинне дерево Людмили Сасовець живе любов'ю до залізниці

Історія залізничної династії Людмили Сасовець почалася у вересні 1961 року, коли Людмила Степанівна вступила на навчання до Львівського професійно-технічного училища № 52. Через рік, разом із одногрупницями-випускницями, вона вирушила у неблизьку дорогу до першого місця призначення – на станцію Тікозеро Мурманського відділка Октябрської залізниці. Під перестук вагонних коліс вона згадуватиме нелегке дитинство, адже батько загинув на фронті, а мама вдруге вийшла заміж і виховувала малих дітей. І про те, як одного разу в Журавники приїхав рідний мамин брат Петро та й забрав Людмилу у свою сім'ю до Червонограда, де працював шахтарем. Тут вона росла із двома дочками дядька, закінчила десятирічку, а згодом, за порадою сусідки, мовляв будеш мати фах і роботу, пішла вчитися в залізничне училище.

– То ще не був свідомий вибір спеціальності черговою по станції, – каже Людмила Степанівна, – хоча не раз бачила, як на станції Стоянів, що неподалік рідного села Журавники, люди у залізничній формі приймають і відправляють поїзди...

Але нині, з відстані років, вона наголошує: "Жодного разу не пошкодувала, що обрала залізницю. Навіть більше – започаткувала династію залізничників, трудовий стаж якої нині нараховує уже понад 160 років".

Два ювілеї

Влітку цього року минуло 50 років із часу закінчення технічного училища №52. А в грудні – 70 від дня народження Людмили Степанівни. Дві "круглі" дати стали приводом для зустрічі з ювіляркою. А посприяла цьому старша донька – Тетяна Войтович – чергова по станції Гнідава. Як з'ясувалося, не тільки вона прийшла на залізницю з легкої маминої руки, нині на магістралі трудиться уже третє покоління з її родини. Але про це – згодом.

Спочатку помандруємо у далекий 1962 рік, коли Людмила Майко (дівоче прізвище) робила свої перші професійні кроки на маленькій станції Тікозеро.

– Станція працювала досить напружено, – розповідає Людмила Сасовець. – Дільниці – електрифіковані, а станція – технічно оснащена. Хоча роботи було вдосталь, додому після чергування завжди поверталась задоволена.

Через два роки у трудовій книжці з'явився новий запис: "призначена начальником станції Тікозеро". На цій посаді працювала до 1966 року – після закриття станції була переведена черговою по станції Апатити.

– Тут був такий ритм роботи, що не завжди й пообідати вдалося, – згадує Людмила Степанівна. – Станція I-го класу, 11 прийомовідправних колій, чотири напрямки руху. І, звісно, випробування суворим північним кліматом. Пригадую такий випадок, коли через неполадки напівавтоматичного блокування не відкривався вхідний світлофор (радіозв'язку не було) і щоб прийняти поїзд, довелося бігти йому назустріч майже кілометр до вхідного світлофора: навколо ліс, а в лісі дикі звірі. Звісно, було лячно. Але поїзд треба було прийняти і ніхто, крім мене, не міг цього зробити.

Іншого разу йшов такий густий сніг, що, здавалося, біла скатертину падає на землю, тож через такі екстремальні умови з 6-ї до 8-ї години ранку весь рух поїздів зупинився.

Людмила Степанівна із задоволенням розповідає про дива цього

краю: білі ночі та полярне сяйво, багатий ягодами, грибами та звіриною незайманий ліс, гори. Траплялося, що виходили до колії лосі і навіть ведмеді. І хоч робота на півночі подобалась, і платили непогано, через сімейні обставини треба було повертатись додому, на Волинь, щоб допомагати свекрусі: заміж Людмила вийшла ще у 1964 році за сусідського хлопця Василя і вдвох із чоловіком працювали на півночі.

Про цей час Людмила Степанівна згадує задоволення, хоча доводилось службову квартиру опалювати дровами та відчувати подих вічної мерзлоти, особливо взимку. Натомість українська молода сім'я постійно зустрічала розуміння і підтримку серед місцевого населення. До речі, на півночі народилась старша дочка Людмили і Василя Тетяна.

Під час чергової двомісячної відпустки (теж перевага роботи на півночі) Людмила Степанівна навідалася на станцію Горохів. Тут, із огляду на семирічний досвід роботи на півночі, їй запропонували посаду черговою по станції.

– Я добре знала роботу, бо отримала хорошу професійну підготовку в технічному училищі. Майстром із виробничого навчання у нас був Іван Іванович Зачепило, а ПТЕ викладав Чубаров. Я з великою теплою і вдячністю згадую цих людей. Додадо знань і навчання у Львівському технікумі залізничного транспорту.

Звісно, обсяг роботи у 1969 році на станції Горохів був удесятеро менший, ніж на станції Апатити, хоча в той час у Горохові теж вантажів не бракувало: працювали місцеві заводи, які відправляли свою продукцію за різними адресами. Були й сезонні перевезення зерна та цукрових буряків.

Звернувши увагу як працює чергова по станції Людмила Сасовець, керівники Рівненської дирекції залізничних перевезень

не раз пропонували їй очолити колектив станції Горохів. Та вона дипломатично відмовлялась. Нині Людмила Степанівна признається, що свекруха і чоловік відмовляли її від посади керівника, бо знали, що роботи на станції багато, тож і відповідальності буде немало. І все таки ця посада її не оминула: десять років – з 1991 по 2001-й Людмила Степанівна Сасовець очолювала колектив станції Горохів, вкладаючи у працю професіоналізм, досвід, життєву мудрість та відданість справі, якій присвятила все трудове життя. Не зайве нагадати, що Людмила Сасовець ніколи не була байдужою і до побутових проблем людей, зокрема за сприяння Георгія Миколайовича Кірпи їй вдалося газифікувати будинки залізничників.

Випробування на міцність

Нелегке дитинство без батька не позначилось на характері Людмили, вона росла доброю, працьовитою і щирою. Такими і дочок своїх ростила, а ще нагадувала, що в житті легкого доріг не буває, тому треба мужньо зустрічати всі випробування, які посилає доля.

Власне перше випробування прийшло у їхню родину 23 жовтня 1983 року, коли передчасно помер глава родини Василь Сасовець, який працював прийомоздавачем вантажів. Нелегко було пережити цю втрату, а ще – опікуватись онукою та старшою дочкою Тетяною, чоловіка якої якраз призвали в армію після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту. Треба було підтримати і молодшу дочку. Але оптимізм та працьовитість допомогли Людмилі Степанівні та її родині подолати цей нелегкий період в житті.

У 1990-му вона вдруге вийшла заміж. Із чоловіком збудували велику хату, посадили сад, де ростуть і щедро родять яблуні, вишні, сливи, черешні, смородина, мали-

на. Є клатик городу, на якому вирощують городину. А ще Людмила Степанівна любить вишивати та вирощувати квіти. З ранньої весни до пізньої осені біля її оселі можна помилуватися і ніжними пролісками, і загадовими примулами, і чарівними піонами, і вишуканими ліліями та гіацинтами. А ще тут є троянди, іриси, айстри, чорнобривці, георгіни та хризантеми.

– Приїжджайте влітку в гості – самі побачите, – запрошує Людмила Степанівна.

Ми спілкуємося з нею в одній із палат ортопедо-травматологічного відділення Клінічної лікарні залізниці, куди Людмила Сасовець приїхала підлікувати хворі ноги.

– Знаєте, коли треба було допомогти дітям ставати на ноги, працювала по господарству, не покладаючи рук, – розповідає Людмила Сасовець. – Тепер уже мушу дозувати навантаження, бо роки вже не ті...

Родинна справа

Старша дочка Людмили Сасовець Тетяна Войтович за маминим прикладом свого часу обрала роботу на залізниці: у 1984 році закінчила Львівський технікум залізничного транспорту. Спочатку працювала черговою по станції Ківерці, а після декретної відпустки – черговою стрілочного поста станції Горохів, черговою по станції. От уже 23 роки вона – чергова по станції Гнідава. Торік за сумлінну працю їй нагородили ювілейною медаллю "150-річчя Львівської залізниці" I ступеня.

Чоловік Тетяни Анатолій Войтович, теж випускник Львівського технікуму залізничного транспорту, нині працює черговим по станції Гнідава. Внучка Людмили Степанівни, дочка Тетяни, яку на честь бабусі назвали Людмилою, після закінчення школи навчалась у Львівському технікумі залізничного транспорту, вищу освіту здобула в Українській державній

академії залізничного транспорту на заочній формі навчання. Працювала оператором поста централізації станції Луцьк, черговою по станції. І ось уже п'ятий рік – інженер з охорони праці станції Луцьк.

Людмила Чеснокова згадує, як приходила на роботу до бабусі, яка в той час працювала начальником станції Горохів залюбки спостерігала за твердим і справедливим характером бабусі, коли потрібно було чітко дати завдання, проконтролювати його виконання, але за потреби увійти в скрутну ситуацію людини і допомогти їй. Ще навчаючись у школі Людмила точно знала, що буде працювати на залізниці, адже хотіла піти слідами бабусі та своїх батьків.

До речі, чоловік Людмили – Сергій Чесноков – теж залізничник. Він закінчив Київський технікум залізничного транспорту, згодом заочно навчався в Українській державній академії залізничного транспорту. Зараз працює начальником станції Ківерці.

Про те, який фах обере правнучка Людмили Степанівни Анастасія говорити ще рано, адже вона тільки навчається у першому класі, проте, як кажуть її батьки-залізничники, вже прислуховується до розмов про залізницю.

Родинну залізничну справу нині продовжує і внук Людмили Степанівни, син дочки Тетяни – Сергій Войтович, який закінчив Львівський технікум залізничного транспорту та Державний економічно-технологічний університет транспорту і нині працює механіком зв'язку на дільниці Ківерці–Горохів.

– Я часто приходив на роботу до бабусі. Одного разу навіть ходив списувати номери вагонів, що стояли в той час на станції, – згадує Сергій Войтович. – Можна сказати, що я виріс на станції біля бабусі.

Дружина Сергія – Юлія Войтович – теж залізничниця, працює контролером у водопровідному господарстві станції Ківерці. У 2008 році закінчила Львівський технікум залізничного транспорту, теж за фахом здобула вищу освіту в Дніпропетровському національному університеті залізничного транспорту ім. академіка В. Лазаряна.

Молодша дочка Людмили Сасовець Ірина Михальчук зараз працює черговою стрілочного поста станції Горохів. Вона, як колись її мати, закінчила Львівське середнє професійно-технічне училище № 52, заочно навчалась у Львівському технікумі залізничного транспорту. Фото чергової стрілочного поста станції Горохів Ірини Михальчук у 2012 році з'явилося на Дошці пошани Рівненської дирекції залізничних перевезень.

Чоловік Ірини Василь Михальчук теж працює черговим стрілочного поста станції Горохів. У залізничній сім'ї Михальчуків підрастає двійко дітей: Микола вчиться у 10 класі, а Роман – 4-му. Обидва хлопці часто приходять до батьків на роботу, а власне з цього починається пізнання і любов до професії. Тож є сподівання, що сукупний стаж залізничної династії буде збільшуватися ще не одне десятиліття.

Орися ТЕСЛЮК

На фото: Людмила Сасовець (у центрі) та її залізнична родина P.S. Редакція вдячна родині Людмили Степанівни Сасовець за сприяння в підготовці матеріалу, особливо – інженеру з охорони праці станції Луцьк, внучці ювілярки Людмили Чесноковій за надіслані фотографії із сімейного альбому.